

Сестрі

Н. МАШИР.

Бура і дощ. Бездоріжжя. Осіння імла.
Міни. Шалені атаки. Удари шрапнелі.
Все розділила ти з нами. Крізь все ти пройшла,
Дівчино в сірій військовій шинелі.
Ти під вогнем перехресним від смерті за крок
Рани солдатам тугими бинтами в'язала.
З фляги своєї останній ковток
В губи, пошхрлі від спраги, вливала.
А на привалах ти часто співала бійцям
То про вишневі сади, чи то пісню Аніоти.
І аж тепліше ставало, і снилися нам
Рідна Москва, Запоріжжя, Славута.
В травні сади зацвіли. Відгрімилася війна.
Стихли шалені бої. Перемога здобута.
Дівчино в сірій шинелі... Де зараз вона?
Сестро, тебе ми ніколи не зможемо забути.

Ганьба паліям війни

Щоб не було війни, щоб у світі вічно панував мир і взаєморозуміння між людьми різних політичних переконань і рас — цього хоче кожна радянська людина, всі трудящі земної кулі.

Хай зловіщий гриб атомного вибуху ніколи не буде засобом розв'язання спірних міжнародних проблем! У політиці урядів повинен назавжди запанувати розум, а співіснування держав з різними політичними системами — стати основою у міжнародних відносинах.

Студенти, викладачі нашого інституту, що зібрались 9 травня на мітинг протесту проти американських випробувань атомної зброї в атмосфері, гнівно затаврували цей новий крок пентагонівської воєнщини

на шляху до третьої світової війни. Професор О. Міщенко, викладач М. Терещенко, студенти А. Гришко, В. Шевцов, що виступили на мітингу, висловили обурення всіх студентів інституту з приводу небезпечного курсу нинішнього уряду США, який веде політику загострення міжнародних відносин, політику балансування на грані війни.

Радянський народ, очолений Комуністичною партією, впевнено будує комунізм. Програма КПРС осягає наш шлях у майбутнє. І ми не боїмося погрози американської воєнщини, бо маємо все необхідне, щоб дати гідну відсіч паліям війни.

Хай живе мир! Ганьба американським атомщикам!

МІЦНІЮТЬ ЗВ'ЯЗКИ

9—10 травня в кабінеті дефектології проходила робота другої міжвузівської наукової студентської конференції з питань дефектології. У її роботі взяли участь студенти Московського, Ленінградського і Київського педагогічних інститутів. Їх наукові роботи стосуються багатьох проблем радянської дефектології. Тут і експериментальні дослідження над дітьми з різними відхиленнями їх розвитку, і питання педагогічної роботи з ними, організації життя і праці. Всього підготовлено 22 доповіді, з них 10 — студентами нашого інституту.

В роботі конференції взяв участь завідувачий сектором сурдопедагогіки Інституту дефектології АПН РРФСР, декан педагогічних наук С. О. Зиков.

В нашому інституті при кафедрі математики створено обчислювальну лабораторію. Між іншим, ні в одному педагогічному інституті Радянського Союзу немає електронної обчислювальної машини.

На завод, що виготовляв наше замовлення, були послані співробітники обчислювальної лабораторії А. М.

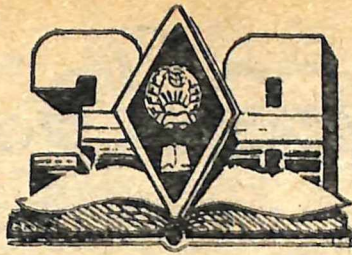
ОБЧИСЛЮВАЛЬНА ЛАБОРАТОРІЯ

Сахно, В. І. Брановицький, Г. П. Дубовецький, Е. В. Бурфан і В. В. Бельдій, які закінчили курси і одержали свідоцтва, що дають право на експлуатацію машини. 26 березня ц. р. машина була доставлена в КДП ім. Горького. Прибуло 10 контейнерів. На допомогу пра-

цівникам лабораторії було виділено студентів першого курсу фізико-математичного факультету, які під керівництвом декана Г. Г. Кордуна і допомогли нам розвантажати контейнери з устаткуванням. Велике спасибі, товариші!

Зараз в лабораторії ведуться підготовчі роботи до установки машини. Електронна обчислювальна машина «Мінськ» відноситься до класу малогабаритних швидкодіючих універсальних машин: двоадресна, швидкість виконання операцій — 2—3 тис. операцій в секунду, займає невелику (порівняно з іншими типами електронних обчислювальних машин) площу — 40 кв. м, має приємне зовнішнє оформлення. Обчислювальна лабораторія переслідує наукові і педагогічні цілі. Після закінчення підготовчого періоду ми приймемо до стиковки і відладання машини. Якщо не буде непередбачених затримок, то 1 вересня машина стане до ладу.

В. БЕЛЬДІЙ

ПЕДАГОГІЧНІ
КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ Імені О. М. ГОРЬКОГО

№ 16 (184)

12

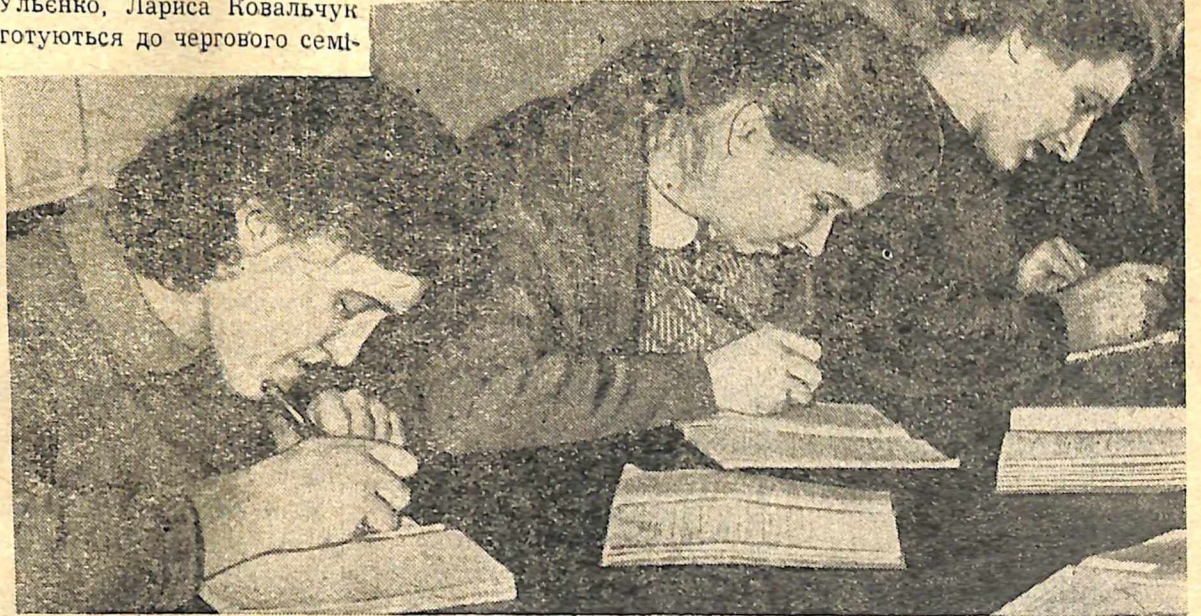
травня
1962 року
СУБОТА

Ціна 1 коп.

СКОРО СЕСІЯ

Її наближення особливо відчутне в читальному залі інституту. На фото (зліва направо): студенти I курсу фізико-математичного факультету Ольга Олефіренко, Галина Ульяновка, Лариса Ковальчук готуються до чергового семі-

нару. Побажаємо дівчатам завершити літню сесію так само успішно, як і зимову, яку вони склали без жодної «трійки».



7 ТРАВНЯ — ДЕНЬ РАДІО

ЖИТТЯ ВИМАГАЄ

Ось уже на протязі кількох років звітно-виборні комсомольські конференції інституту записують у своїх резолюціях: «Радіювати інститут». Дійсно, дещо в цьому напрямі зроблено. Радіювано гуртожиток № 1, а також аудиторії фізико-математичного факультету. У цьому ініціативу виявили студенти П. Короленко, О. Фурманський, які, не рахуючись з часом і можливостями, організували інших студентів на хорошу справу. Ними також радіювано спортивний зал. Хотілось би, щоб почин фізико-математичного факультету підтримали громадські організації і студен-

ти інших факультетів. Тоді може б у інституті налагодилася справа і з фізкультпаузою, яка на сьогодні систематично зривається.

Велика робота провадиться в радіолабораторії. Працює гурток радіолюбителів-короткохвиловиків, яким керує студент 4 курсу, колишній військовий моряк — радист М. Совков. Тут студенти оволодівають майстерністю радистів. До їх послуг є короткохвилова радіостанція.

Група студентів II курсу під керівництвом викладача автосправи Л. Гриня та наукового співробітника Інституту фізики АН УРСР В. Дудника виготовляють модель автомобіля, керованого по радіо.

В радіолабораторії студенти на лабораторних заняттях вивчають основи радіосправи. Вчать знаходити і усувати неполадки в телевізорах, приймачах, магнітофонах, радіовузлах. Будують підсилювачі і приймачі. До послуг студентів нова електронна апаратура.

Фізики V курсу збирали кишенькові приймачі на напівпровідниках. Тут можна бачити поряд із п'ятикурсниками О. Бичковим і М. Панченком уже і першокурсників. Це дуже відрадно.

У гуртожитку № 1 є хороший радіовузол і хороший хлопець ним завідує, але от студрада не використовує наданих їй можливостей. Функції радіовузла зводяться до трансляції музики на вечорах та інколи для привітань декого із студентів з днем народження. Давно вже не було хоч би концертів за заявками студентів, не кажучи вже про радіогазети.

А чому б не організувати «музикальну хвилинку». Чи просто в певний час транслювати нову популярну музику. Це не так важко зробити, бо ж записи є; потрібна лише організація.

В. БАРАНОВСЬКИЙ,
лаборант кабінету радіотехніки.

У НАШИХ ГУРТОЖИТКАХ

„НЕ ВІДДАВАЙ
КОРОЛЕВУ“

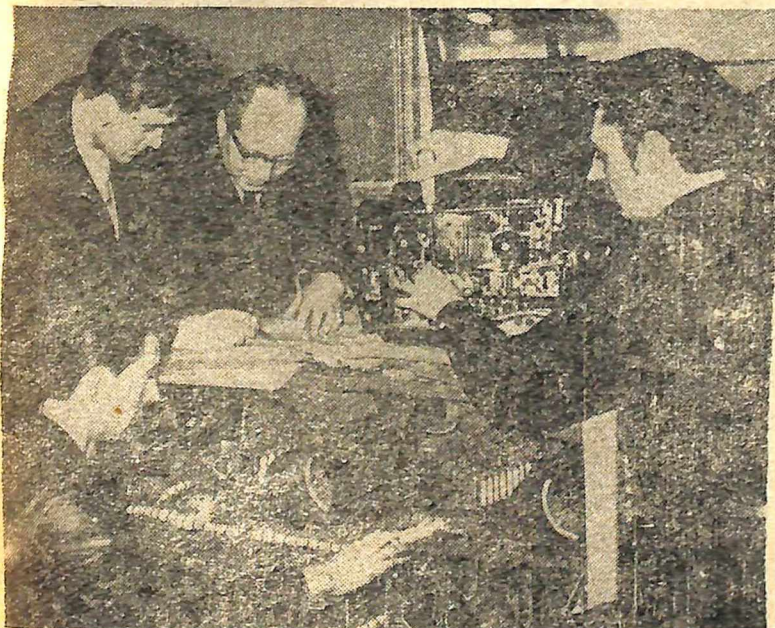
У світлій просторій кімнаті зібралися студенти гуртожитку № 1. До нас завітали також викладачі та аспіранти інституту: І. Крук, О. Разумова, Н. Сазонова, Д. Ляшенко. Цього вечора було проведено обговорення книги Сартакова «Не віддавай королеву». Обговорення пройшло дуже цікаво. Адаже тут було про що сперечатися, висловити свої думки.

Студент IV курсу педагогічного факультету Віктор Діденко з великим захопленням розповів про окремі епізоди з книги, які особливо вплинули на нього. А Ніна Шевченко дуже яскраво розкрила образ основного героя — Кості Барбіна. Костя — це людина фізичної праці. Він любить працю, чесно ставиться до своїх обов'язків. «І як би хороше було, — говорить Ніна, — коли б у нас було більше таких людей».

О. Разумова розповіла, як яскраво у книзі показано дружбу і відносини між людьми, про ставлення Кості до своєї сім'ї. Велика суперечка розгорілася над питанням про те, як показано в книзі ідейно-виховну роботу, роботу комсомольської організації. І. Крук відмітив, що якраз це питання і недостатньо розкрито в цій книзі.

Після закінчення диспуту довго ще не залишали студенти розмови. Хотілось би, щоб такі вечори проводились як можна частіше. А студентам побажати, щоб прочитали цю книгу. Адаже в ній дуже яскраво, правдиво показані люди нашого часу — будівники комунізму.

І. ЛЕСЬ,
член студради гуртожитку.



Іде монтаж електронної машини... Фото В. Тимошенка.



ЯКЕ ВОНО?

КОМУНІЗМ ВИКОНУЄ ІСТОРИЧНУ МІСІЮ ВИЗВОЛЕННЯ ВСІХ ЛЮДЕЙ ВІД СОЦІАЛЬНОЇ НЕРІВНОСТІ, ВІД УСІХ ФОРМ ГНОБЛЕННЯ І ЕКСПЛУАТАЦІЇ, ВІД СТРАХІТЬ ВІЙНИ І УТВЕРДЖУЄ НА ЗЕМЛІ МИР, ПРАЦЮ, СВОБОДУ, РІВНІСТЬ, БРАТЕРСТВО І ЩАСТЯ ВСІХ НАРОДІВ.

Із Програми КПРС

Людина — найкрилатіша

«Человек создан для счастья, как птица для полета».

В. Г. Короленко.

Він з неприхованою тугою дивиться у вицвіле балтійське небо. Там два сліпучо-білих ножи розпороли синяву й зникли за горизонтом. Ось літаки виринули із за лісу, гаряче сійнули зорями, помахали крилами і вже розтав грім турбін. Так прощаються льотчики.

Майор Миронов ішов у запас. Був льотчик та весь вилітався. Заборонили лікарі літати, списали — серце... Не витримує серце висоти, захлинається на 20-му кілометрі.



Одробило воно, ніби авіаційний мотор. свої часи — пора і на ремонт. І знову занесли в майора старі рани, як завжди перед штормом. Льотчиком Макс Миронов вважав себе з квітня 1943 року, коли 20-річним лейтенантом збив під Маріуполем першого фашиста. З тих пір чимало прогуло років... Як вічна пам'ять війни, лишився в душі гострий біль за втраченими друзями — пілоти, лишився важкі кружальця орденів та голубуваті шрами ран і опіків. Зараз його знов нестримно потягло в небо. Всього прожито 40 неповних років, з них майже рік прожито в польотах, в боях, в навчанні, під сонцем, в хмарах. Йому здається, що він літав усе своє життя, бо коли не літав, то готувався до польоту, чекав його. Через тиждень він буде

Щастя в улюбленій праці

Я вважаю, що не всяка праця приносить щастя. Коли вона є душевною потребою людини стимулом у житті, найголовні-



шим — це щастя. Мало одержувати гроші за свою роботу, перевиконувати норми — треба ще й морального задоволення

Світ такий великий, і так мало пройдено шляху. Скільки незнаного попереду! Іноді як задумаєшся, то голова обертом іде — від мрій і сподівань, від непереборного бажання бути потрібним людям. Та частіше так і залишаєшся в роздумах, навіть з'являється запитання: хіба навчання — це все? Дійсно, вчишся п'ять років і нічого особливого в цьому немає, навіть стало звичним, буденним. Інша справа — книги, там світ неначе трохи не такий. Навіть громадська робота не завжди дає повноту задоволення, та й нічого гріха таїти, одноманітна вона трохи в нашому інституті, не захоплює до кінця.

Різні у мене і друзі, товариші. Одним хоч зараз можна дозволити жити в комуністичному суспільстві, над життям інших часто доводиться думати: яка ж ти відстала людина... А між тим, одні і другі працюють поряд, вчаться, вважають себе щасливими. Так, часто навіть стопроцентний міщанин вважає себе щасливим!

В чому ж воно, щастя?! Друзі, допоможіть.

Рая КАРАБАШ, студентка ІІІ курсу дошкільного відділу.

знов літати — підживлювати колгоспні хліба. А літати — значить жити. І тіло туго наливається силою, мов під час набору висоти. Він глянув ще раз на білі дороги, залишені літаками, і подумав: — Щасливий.

Так, щастя — це політ. Я завжди, дивлячись у небо, згадую ці слова сивого майора. Людина повинна літати. Вриватися із своїми мріями, своїми всемогутніми руками, жагою любові і ненависті в небо, підійматися над сірою буденщиною затертих стежок і паркетів. Людське життя коротке, як політ метеора. Але метеор згорає безслідно, а слід людський сонцем, райдугною, зірочкою, просто яскравим теплим промінчиком лишається навіки. Чи не тому цим весняними ранками так світло на землі: від сонця, райдуг, зірочок, промінчиків людських?! Людина — найкрилатіша. Її крила — це мрії, пісні, нові міста, що вимахнули в небо, неозорі хвилі хлібів, зелені паруси садів, стокрили книги, які летять уже віки (і ще летітимуть, поки літатимуть люди). Крила людини — це оживілі пустелі і розтоплені сніги, — це залізобетонні кулаки гідростанцій на хвилях рік.

Живім же так, щоб літати! Бо не літають звірі: вони прип'яті до землі. А люди народжені, щоб літати. Хто не літав, той жив чужим звириним щастям, той не знав щастя...

Щастя — це політ!

М. КЛИМЧУК, студент І курсу українського відділу.

Кузі є і серед нас

У міщан щастя мале, дріб'язкове.

Мені здається, чудово написав про них у новелі «Кузя» письменник Лагін.

Жили чоловік і жінка. Народився у них син Кузя. Виріс. І батьки так вчили його на всі випадки життя.



«... Будеш ходити по улиці, смотри, сынок, себе под ноги, как бы не споткнуться, а по паркетке пройтись — под ноги смотри: на паркетке поскользнуться проще простого. По горной тропинке подниматься будешь — опять-таки — смотри под ноги, неровный час, скатись с высоты под самый овраг. Как бы шен не сломал!»

Але й серед нас зустрічаються люди, подібні до Кузі, які живуть поряд, навчаються протягом п'яти років, але ніби сьогодні прийшли в колектив, боляться спиткнутися.

Щастя, Раю, в радості людей, в теплоті їх сердець, які б'ються поруч з твоїм.

Катя СТОЛЯРЧУК, студентка ІІ курсу фізико-математичного факультету.

стави запитати: може, закінчивши інститут, ти і тепер розчаруєшся, не знайдеш щастя?

Ні, повірте мені, цього не станеться. Саме праця педагога мені найбільше і давно подобається. Бути з дітьми, приносити їм знання, виводити на широкі життєві дороги — в цьому я бачу велике щастя.

С. ХАРАБЕРЮШ, студентка І курсу дошкільного відділу.

Щастя — це життя

Коли нема щастя — повноцінне життя теж не буде. Щастя в досягненні поставленої мети. Щастя в коханні... У кожної людини повинно, воно бути. Адже тільки тоді відчуваєш себе повноцінним членом суспільства, коли приносиш і свою частку у загальну справу. Якщо твою роботу, яка приносить користь людям, супроводжує успіх, що може бути кращого?

Щастя в коханні може бути тільки на основі взаємності. А воно виникає тільки тоді, коли люди добре знають одне одного.

Той, хто тільки живе сьогоднішнім днем, не думаючи про майбутнє, щасливим не буде. Щастя не можна дати, взяти, купити.

Мое щастя в досягненні поставленої моєю країною мети. Я теж хочу докласти своїх сил і змінити до побудови нового життя на рід-



ливим. Коли я добре вчуся і викладачі задоволені мною — це теж щастя.

ФЕЙСАЛ ВАХАС, студент КДУ ім. Т. Г. Шевченка.

„ВЕЗІННЯ“ НЕ ДОПОМОЖЕ

Серед наших студентів нерідко зустрічаються такі, що протягом семестру майже не працюють, а в останні 3—4 дні перед екзаменом наздоганяють втрачене. І уявлять собі, успішно складають екзамен. Дехто вважає, що це щастя. Я не згоджуюсь з цим, бо тут чиста випадковість. Такі люди у всьому покладаються на таке «везіння» і навіть пишуться цим. Так довго не продовжуватиметься. Гірко розчарування є закономірним наслідком такого «щастя».

Іноді я порівнюю студентів, які одразу після школи потрапили в інститут, з тими, хто кілька років попрацював на заводі, в колгоспі. Звичайно, останні дещо забули, їм важко на перших порах, але впертою працею над собою

вони здобувають перемогу. В цьому теж велике щастя. І особливо прикро тоді, коли над таким студентом з мольбами на руках, з деяким життєвим досвідом наспіває вчорашній десятикласник. Куди, мовляв, тобі, ти всю теорію забув.

Так робити негарно. Ти б допоміг своєму товаришеві відновити в пам'яті забуте, а щодо того, хто з вас буде кращим учителем, ще важко сказати.

Я щаслива з того, що прийшла з виробництва і тепер вчуся нарівні з своїми друзями. Це коштувало багато зусиль, але вони не пропали марно.

Марія БІЛОУС, студентка ІІ курсу педагогічного факультету.

Сума багатьох радостей

Я уявляю щастя як суму багатьох щоденних радостей трудової діяльності людини. Навчаюсь в інституті — радість; склав успішно екзамен — радість. Купив на свято новий костюм — теж радість. Але вірний товариш, друг, порадиш, з яким можна поділити успіхи і невдачі — найбільше щастя. А хіба не щастя, коли на людину чекають в колективі, раді її приходу. Щастя багатогранне. Воно в повноті життя, у безперервному душевному підйомі, зміст якого — здійснення твоєї заповітної мрії, що зливається з мрією рідного народу, який буде світле комуністичне завтра.

В Шурдуч, студент українського відділу.



ТОВАРИШІ СТУДЕНТИ! ЧЕКАЄМО ВАШИХ ЛИСТІВ.

Сторінку підготував В. Тимошенко.